

Arrest

nr. 128 571 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent afkomstig uit Hay Al Asriye, Al Diwaniyah, provincie Qadissiya (Irak), en was er tot uw vertrek naar België woonachtig.

Op 1 april 2009 vroeg u een eerste maal asiel aan in België, waarna u op 10 september 2009 en 16 februari 2010 gehoord werd op het Commissariaat-generaal. Op 6 september 2010 werd u echter een weigeringsbeslissing betekend, die op 28 december 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd bevestigd. Begin 2011 trok u naar Luxemburg, maar in gevolge de Dublinreglementering werd u enige tijd later terug naar België gestuurd, alwaar u op 23 mei

2011 een tweede keer asiel aanvraag. Op 27 mei 2011 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze tweede aanvraag evenwel niet in overweging te nemen, hetgeen u, op 28 december 2011 deed besluiten een derde asielaanvraag in te dienen. Op 23 januari 2012 werd ook deze aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen. Op 1 februari 2012 vroeg u, op basis van nieuwe elementen/documenten, een vierde maal asiel aan, maar op 7 februari 2012 werd ook deze onontvankelijk verklaard. Nadien bleef u in België, maar omdat u in Irak nog steeds de dood vreest en u uw situatie in België uitzichtloos vindt, diende u op 26 augustus 2013 een vijfde asielaanvraag in, welke op 1 oktober 2013 door het Commissariaat-generaal in overweging werd genomen.

Ter staving van deze vijfde asielaanvraag legde u nogmaals uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer. Ook legde u 4 foto's neer van de uitgebrande wagen van uw schoonbroer, (J.M.S.); een kopie van de aankoopakte en het inschrijvingsbewijs van voornoemde wagen; een verslag van het Directoraat-generaal van de civiele bescherming, afdeling brandweer en veiligheidszaken, d.d. 27/11/2013, ivm dit incident; en een kopie van een politieverzoek gericht aan de brandweer, d.d. 27/11/2013, eveneens ivm voornoemd incident. Tot slot legde u ook een kopie van een vonnis van de federale rechtbank van Al Qadissiya d.d. 9/07/2008 neer, de enveloppe waarin u deze documenten kreeg toegestuurd, alsook een brief van dokter (J.C.) (Andante) ivm uw psychische toestand. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 7 maart 2014, legde uw advocate in dit verband ook nog een aantal medische getuigschriften neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat hoewel u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 6 maart 2014, nog steeds beroept op de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag in België inriep, het Commissariaat-generaal hiermee op heden geen rekening houdt daar ze reeds eerder onderzocht en beoordeeld werden. Bovendien bracht u tijdens ditzelfde gehoor evenmin een nieuw element aan dat een ander licht werpt op de toenmalige vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat het allesbehalve geloofwaardig was dat u destijds als soldaat voor de Nationale Garde (Haras Al Watani) zou gewerkt hebben en hierdoor vervolgens problemen zou gekregen hebben (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, pp.10-11).

Wel legde u een nieuw document neer, met name een vonnis van de federale rechtbank van Al Qadissiya d.d. 9/07/2008, hetgeen (A.R.W.) – de persoon die u destijds gearresteerd zou hebben – tot de dood veroordeeld. Dit is echter niet afdoende om uw geloofwaardigheid te herstellen daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Daarenboven betreft het door u neergelegde vonnis een kopie, is het bevreemdend dat u dit document slechts nu, bij uw vijfde asielaanvraag, wist neer te leggen, en ondermijnt het verder ook de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde.

Zo stelt het vonnis in kwestie dat (A.R.W.) en diens kompaan op 27 maart 2008 op verdenking van terrorisme gearresteerd werden en reeds op 9 juli 2008 ter dood veroordeeld werden, hetgeen allesbehalve strookt met uw verklaringen van weleer, met name dat u na uw indiensttreding bij de Nationale Garde (Haras Al Watani) op 28 februari 2008 eerst 3 maanden opleiding genoot en voornoemde verdachte pas eind 2008 aan een controlepost zou gearresteerd hebben. Bijgevolg is het ook op heden niet geloofwaardig dat u destijds als soldaat voor de Nationale Garde (Haras Al Watani) zou gewerkt hebben en hierdoor vervolgens problemen zou gekregen hebben.

De nieuwe elementen die u in het kader van uw vierde en vijfde asielaanvraag inriep – met name dat uw familieleden na uw vertrek uit Irak meermaals bedreigingen aan uw adres ontvingen vanwege de familie van (A.R.W.) en/of het Mehdi leger, dat uw ouderlijk huis te Hay Al Asriye in 2011 of 2012 door hen werd opgeblazen, en dat de wagen van uw schoonbroer recent te Hay Al Zahra door hen in brand werd gestoken (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, pp.7-9) – dienen op zich niet verder onderzocht worden daar ze gelet op de ongeloofwaardigheid van al het bovenstaande evenmin geloofwaardig te noemen zijn.

Niettemin dient opgemerkt te worden dat – zelfs indien al het voorgaande al geloofwaardig was, quod non – de verklaringen die u in verband met deze gebeurtenissen aflegde ook diverse tegenstrijdigheden bevatten die hun eigen waarachtigheid ondermijnen. Zo stelde u dat het uw schoonbroer of uw vader was die destijds klacht indiende naar aanleiding van de vernieling van uw ouderlijk huis (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, p.9), terwijl het eigenlijk uw broer (M.) zou geweest zijn (Vragenlijst CGVS, 3 februari 2012, p.2), en beweerde u dat de wagen van uw schoonbroer in 2014, ongeveer 1 tot anderhalve maand geleden, in brand werd gestoken (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, pp.4-5; 6), terwijl dit incident reeds op 27 november 2013 zou plaats gevonden hebben.

Dat u zelf dit incident niet juist wist te plaatsen en na de pauze – gedurende welke u telefonisch contact met iemand had – plots beseft dat u zich hieromtrent schromelijk vergist had (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, pp.8-9), is uiterst bevreemdend, te meer u net het plaats hebben van dit incident aanhaalde om aan te tonen dat uw vrees voor vervolging in Irak nog steeds actueel is.

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat de nieuwe documenten die u bij uw vierde en vijfde asielaanvraag ter staving van bovenvermelde gebeurtenissen neerlegde ook maar een geringe bewijswaarde hebben. Geen van deze documenten tonen immers aan door wie of waarom uw ouderlijk huis en/of de wagen van uw schoonbroer vernield werd/in brand gestoken werd. Tot slot betreffen de politionele stukken ook voornamelijk kopies (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, pp.3; 9), waarvan uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat ze in Irak makkelijk tegen betaling te bekomen zijn en vaak vals zijn. Dat u aangaf dat uw schoonbroer deze documenten via kennissen bekwam (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, pp.5-6), versterkt dit vermoeden des te meer.

Gelet op dit alles is het dan ook niet geloofwaardig dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden. Dat u psychische problemen hebt als gevolg van uw jarenlang verblijf in België, en de onzekerheid die hiermee gepaard gaat (Gehoorverslag CGVS, 6 maart 2014, pp.8; 11), is plausibel, maar is op zich geen afdoende reden om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Daarenboven staat deze verklaring uwentwege in schril contrast met de medische attesten die door uw advocate werden neergelegd, waaruit blijkt dat u in gevolge traumatische gebeurtenissen in Irak aan het Post Traumatisch Stress Disorder (PTSD) zou lijden. Dat dergelijks aan de basis zou liggen van uw psychische problemen blijkt ook nergens uit de verklaringen die u bij uw vijfde en/of eerdere asielaanvragen aflegde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Qadissiya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld. Zowel in Basra, als in de heilige steden Kerbala en Najaf deden zich in 2013 een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in Babil vond een gering aantal grootschalige aanslagen plaats, waarvan de impact en frequentie beduidend lager is dan het geweld dat in Bagdad plaatsvindt. Niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriyah was de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadissiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna in de periode januari-augustus 2013 betrekkelijk stabiel. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van het fair play-beginsel. Hij citeert de elementen uit de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past deze elementen toe op zijn situatie.

Verzoeker besluit op basis van het feit dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de eerdere weigeringsbeslissing dat verweerder zijn asielaanvraag met een grote vooringenomenheid heeft beoordeeld. Van verweerder mag worden verwacht dat deze onpartijdig is, niet vooringenomen is en het fair play-beginsel respecteert, dat de verplichting oplegt om onpartijdig, open en eerlijk te zijn.

Inzake het vonnis van de rechtbank van Qadissiya gaat verweerder uit van de eertijds vastgestelde ongeloofwaardigheid in plaats van opnieuw te oordelen over het gehele dossier, zijnde het document en verzoekers verklaringen gezamenlijk. Verzoeker wijst op zijn verklaringen tijdens het gehoor omtrent de moeilijkheid om dit document te bekomen. Hij was geen partij bij de zaak zodat hij geen afschrift kreeg en ook zijn familie dit niet kon bekomen. Na talrijke negatieve beslissingen in België, drong verzoeker erop aan bij zijn schoonbroer om gebruik te maken van diens connecties om een afschrift van het vonnis te bekomen. Dat deze zijn connecties moest aanspreken impliceert niet dat het stuk vals is. Ook dat zulke documenten in Irak tegen betaling kunnen worden verkregen impliceert dit niet. Aan de hand van algemene informatie kan geen uitspraak worden gedaan over de authenticiteit van een bepaald document. De incoherentie tussen de data in het vonnis en zijn verklaringen, wijt verzoeker aan het gegeven dat hij moeite heeft om data te onthouden. Hij kampt reeds jaren met een ernstige psychische aandoening. Deze is de oorzaak van zijn geheugenproblemen en verweerder hield hiermee onvoldoende rekening.

Verweerder schendt ook aangaande de bedreigingen ten aanzien van verzoekers familie het fair play-beginsel. Verzoeker stelt hierover plausibele verklaringen te hebben afgelegd. Uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij zich niet herinnerde wie klacht neerlegde naar aanleiding van de vernieling van zijn ouderlijke woning. Over de datum waarop de wagen van zijn schoonbroer in brand werd gestoken, heeft verzoeker zich in eerste instantie inderdaad vergist. Hij corrigeerde deze fout na de pauze op eigen initiatief. Uit het loutere gegeven dat hij aan het bellen was, kan niet worden afgeleid dat hij zijn verhaal bij een derde persoon verifieerde. Een pauze heeft tot doel de kandidaat-vluchteling even tot rust te laten komen. Een gehoor bij verweerder mag niet worden onderschat. Indien een kandidaat-vluchteling tijdens dit moment van rust tot de vaststelling komt dat hij zich heeft vergist over één of ander moment, dient de rechtzetting aanvaard te worden. Verzoeker benadrukt voorts dat hij niet aanwezig was toen de incidenten plaatsvonden. Alles wat hij weet, vernam hij via zijn familie. Verder is zijn mentale gezondheidstoestand niet goed, waardoor hij problemen heeft om hetgeen hem verteld wordt te memoriseren en hierover verklaringen af te leggen.

Verzoeker leidt aan een post-traumatisch stresssyndroom, te wijten aan zijn problemen in Irak. Hij liep het trauma, oorzaak van zijn psychische problematiek, op in Irak. Uiteraard droegen de omstandigheden in België niet bij tot een genezingsproces. De onzekerheid in België is dus niet de oorzaak van de psychische problemen maar wel de oorzaak van het slechter worden van deze problemen. De medische attesten en de verklaringen van verzoeker vullen elkaar dus aan.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist en stelt dat Zuid-Irak wel degelijk onveilig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en betoogt dat hieruit blijkt dat de situatie onzeker en uiterst gevaarlijk is, alsmede dat de situatie in Zuid-Irak onstabiel is. Verder citeert hij een persbericht waaruit blijkt dat op 9 maart 2014 een aanslag werd gepleegd aan een veiligheidscontrole in Hilla

(rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Verweerder geeft in de bestreden beslissing bovendien zelf aan dat er nog ernstige incidenten plaatsvinden met burgerslachtoffers. Dat Zuid-Irak in mindere mate wordt getroffen door de toename van geweld betekent niet dat de situatie er niet problematisch is. Dit wordt immers niet geconcretiseerd aan de hand van cijfers. Het aantal burgerslachtoffers is beperkt volgens verweerder doch het loutere feit dat er burgerslachtoffers vallen omwille van het algemene geweld impliceert een reëel risico op ernstige schade. Wat doorslaggevend is, is de vraag of aanslagen burgerslachtoffers maken en of burgers in hun dagelijkse leven moeten vrezen om slachtoffer te worden van geweld. Het geweld loert om de hoek en de dreiging van grootschalige aanslagen houdt aan. Verweerder velt het oordeel bovendien op basis van informatie die dateert van september 2013, "*aldus van ruim een acht jaar geleden*". Dergelijk rapport weerspiegelt de actuele situatie in Qadissiya niet.

2.2.1. Nog daargelaten dat verzoeker geheel niet preciseert welk artikel van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 hij *in casu* geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn geschiedt, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) vooringenomen zou zijn geweest en het fair play beginsel zou hebben geschonden. Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing naar de weigeringsbeslissing inzake verzoekers eerdere asielaanvraag wordt verwezen kan dit immers geenszins worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker argumenteert dat het "fair play"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoeker toont *in casu* echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de "fair play" is aldus niet geschonden.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoeker beroept zich tijdens zijn onderhavige, vijfde asielaanvraag, op dezelfde problemen als degene die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd bij arrest nr. 53 943 van 28 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoeker zijn werk bij de Iraakse Nationale Garde geheel niet aannemelijk wist te maken, en dit omdat hij (i) vage verklaringen aflegde over zijn gevolgde opleidingen en zijn werk in Irak bij het leger; (ii) een heel beperkte kennis vertoonde van het leger, de legerleiders en

de legerbasissen in Irak; (iii) ongerijmde en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tevens werd vastgesteld dat verzoekers verwijzing naar zijn militaire kaart, gelet op zijn incoherente verklaringen over de wijze waarop hij deze verkreeg, zijn teloorgegangene geloofwaardigheid niet kon herstellen.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker legt in het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag een vonnis neer van de rechtbank in Qadissiya. Daarnaast voert hij aan dat zijn familie na zijn vertrek uit Irak meermaals werd bedreigd, dat zijn ouderlijke woning werd opgeblazen en dat de wagen van zijn schoonbroer recent in brand werd gestoken. Verder haalt hij psychische problemen aan.

Het neergelegde vonnis van de rechtbank van Qadissiya is niet van die aard dat het de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers beweerde werkzaamheden voor de Iraakse Nationale Garde en de problemen die hij ingevolge deze werkzaamheden kende te herstellen (administratief dossier, stuk 16: documenten). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit slechts wordt bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verder blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 17) dat zulke documenten in Irak op grote schaal worden vervalst en op eenvoudige wijze illegaal kunnen worden verkregen. Tevens is het bevreemdend dat verzoeker dit document slechts neerlegde meer dan vijf jaar nadat het zou zijn opgesteld en in het kader van zijn vijfde asielaanvraag. Verzoekers uitleg voor deze vaststelling is niet afdoende. Hij maakt immers niet aannemelijk dat of waarom zijn schoonbroer niet eerder diens connecties had kunnen aanspreken om het vonnis te bekomen. Tevens bevat het vonnis een bevreemdende inhoud, daar waar het de betrokken personen veroordeelt tot de doodstraf door executie doch desalniettemin de onderzoeksrechter alsnog gelast om jegens deze personen een onderzoek aan te vatten wegens het vervalsen van nummerplaten. De voormelde vaststellingen volstaan, in combinatie met de vaststelling dat dit geenszins wordt aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas, om te besluiten dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan het neergelegde vonnis. De bestreden beslissing stelt ook terecht vast: *“Zo stelt het vonnis in kwestie dat (A.R.W.) en diens kompaan op 27 maart 2008 op verdenking van terrorisme gearresteerd werden en reeds op 9 juli 2008 ter dood veroordeeld werden, hetgeen allesbehalve strookt met uw verklaringen van weleer, met name dat u na uw indiensttreding bij de Nationale Garde (Haras Al Watani) op 28 februari 2008 eerst 3 maanden opleiding genoot en voornoemde verdachte pas eind 2008 aan een controlepost zou gearresteerd hebben. Bijgevolg is het ook op heden niet geloofwaardig dat u destijds als soldaat voor de Nationale Garde (Haras Al Watani) zou gewerkt hebben en hierdoor vervolgens problemen zou gekregen hebben.”* Verzoekers verwijzing naar psychische problemen kan niet worden aangenomen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit dit vonnis hoe dan ook niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk werkzaam zou zijn geweest bij de Iraakse Nationale Garde of in deze hoedanigheid betrokken zou zijn geweest bij de arrestatie van de in het vonnis vermelde personen.

Verzoeker voert aan dat er een aanslag werd gepleegd op zijn ouderlijke woning en legt ter staving hiervan documenten neer.

Uit de foto's zoals neergelegd tijdens zijn vierde asielaanvraag (administratief dossier, map vierde aanvraag, documenten), kan echter niet worden afgeleid dat het hierop afgebeelde gebouw daadwerkelijk verzoekers ouderlijke woning zou zijn geweest. Evenmin blijkt hieruit door wie of in welke omstandigheden het op deze foto's afgebeelde gebouw werd vernield.

De dreigbrief die verzoeker neerlegde (*ibid.*) wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Hoe dan ook betreft dit een stuk waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld.

De politionele documenten die verzoeker bijbracht ter staving van de aanslag op zijn ouderlijke woning werden eveneens slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht (administratief dossier, stuk 16: documenten). Bovendien betreffen dit allemaal handgeschreven documenten, zonder officiële hoofding of opmaak, hetgeen hun bewijswaarde verder relativeert. Daarenboven blijkt uit de informatie in het dossier dat ook zulke

documenten in Irak op grote schaal worden vervalst en er op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Aangezien deze politionele documenten bovendien niet worden aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er een aanslag zou zijn gepleegd op zijn ouderlijke woning, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat dit zou zijn gebeurd omwille van zijn tijdens de eerste asielaanvraag aangehaalde beroepsactiviteiten en problemen. Reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag werd immers vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar het niet aannemelijk is dat de terroristische organisatie die hem zou hebben geviseerd jaren nadat hij het land verliet en nadat hun kompaan ter dood werd veroordeeld plots verzoekers ouderlijke woning zouden opblazen. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker verklaarde dat deze woning op dat moment reeds geruime tijd leeg stond, dat er niemand was en dat zijn familie reeds lang het huis had verlaten (administratief dossier, stuk 5, p.10). Waarom de terroristische organisatie alsnog deze leegstaande woning zou opblazen, kan niet worden ingezien.

Wat betreft het aangevoerde feit dat de wagen van verzoekers schoonbroer in brand zou zijn gestoken, hetgeen verzoeker staft met documenten van de brandweer en de politie, foto's van een brandend voertuig en documenten inzake de aankoop en inschrijving van de wagen (administratief dossier, stuk 16: documenten) dient te worden vastgesteld dat nergens uit deze documenten blijkt door wie of waarom de wagen van verzoekers schoonbroer in brand zou zijn gestoken. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beroepsactiviteiten, zijn problemen met terroristen en de aanslag door deze terroristen op de woning van zijn familie, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de wagen van zijn schoonbroer in brand zou zijn gestoken door de terroristen. Deze vaststelling klemt des te meer daar het niet geloofwaardig is dat een terroristische organisatie, indien deze naar aanleiding van het ter dood veroordelen van één van haar leden reeds jarenlang vergeefs naar verzoeker zocht en zijn familie viseerde, geen drastischere stappen zou ondernemen dan het in brand steken van een lege wagen, alsmede dat zij daarbij zijn familie, die op dat moment aanwezig was in de woning waarvoor deze wagen stond, daarbij geheel ongemoeid zou laten (administratief dossier, stuk 5, p.4).

Inzake verzoekers psychische problemen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd in het betoog dat deze te wijten zouden zijn aan een trauma dat hij opliep door zijn problemen in Irak. In zoverre hij attesten neerlegt om dit te ondersteunen (administratief dossier, stuk 16: documenten), dient te worden opgemerkt dat deze attesten, voor wat betreft het opgelopen trauma in Irak, noodzakelijkerwijze zijn gesteund op verzoekers eigen verklaringen. Deze vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de psychische problemen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De inhoud van de attesten waarop verzoeker zich in dit kader steunt is, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, daarenboven weldegelijk strijdig met de door hem afgelegde verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag.. Verzoeker gaf bij de DVZ duidelijk aan dat hij psychisch ziek werd door de hopeloze situatie waarin hij zich in België bevond en meer bepaald door het feit dat hij op straat woonde, geen normaal leven had, geen toekomst had, niet naar school kon en niet kon werken (administratief dossier, stuk 13, nr.19). Bij het CGVS verklaarde hij eveneens dat hij ziek werd omwille van zijn uitzichtloze situatie in België en stelde hij even verder: *"Ik werd ziek wegen(s) feit dat ik zo wanhopig ben geworden, van hier zo illegaal te moeten leven. Daarom werd ik ziek"* (administratief dossier, stuk 5, p.8, 11). Hij vermeldde nergens dat hij reeds eerder een trauma zou hebben opgelopen in Irak of zou leiden aan een posttraumatisch stresssyndroom. Bovendien kon van verzoeker worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk reeds een trauma opliep in Irak, hiervan minstens enige melding zou hebben gemaakt in het kader van zijn eerste asielaanvraag, hetgeen hij niet deed.

De overige documenten (administratief dossier, stuk 16) bevatten geen elementen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas zouden kunnen herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er voorts niet in aan te tonen dat de situatie in zijn regio van herkomst, met name de provincie Qadissiya in Zuid-Irak, van die aard is dat zij zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre hij in dit kader verwijst naar en citeert uit het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken, dient te worden opgemerkt dat uit dit reisadvies, waarin overigens uitdrukkelijk wordt gesteld dat de situatie in verzoekers provincie en vier andere provincies relatief veiliger is dan de situatie elders in Centraal- en Zuid-Irak, niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers provincie en regio zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in het voormelde artikel. Dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt, te meer daar hierin uitdrukkelijk wordt rekening gehouden met het gegeven dat buitenlanders in Irak een specifiek doelwit vormen en een verhoogd risico lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Waar verzoeker verwijst naar een persbericht inzake een aanslag op een veiligheidscontrole in de stad Hilla, dient te worden opgemerkt dat deze aanslag plaatsvond in een andere provincie dan deze waarvan verzoeker afkomstig is en dat dit persbericht bijgevolg niet dienstig is om in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan te tonen.

Daar waar verzoeker stelt dat de informatie inzake de algemene veiligheidssituatie inzake zijn land en regio van herkomst, zoals gehanteerd door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, onvoldoende actueel is, dient te worden vastgesteld dat door verweerder een update van de landeninformatie in het administratief dossier bij de nota wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage). Verweerder voert met recht aan dat uit deze informatie blijkt *“dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk gevisereerd werd.*

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra- stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

*Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, **Qadisiya**, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriya, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.”*

Uit voormelde informatie blijkt dat de situatie in verzoekers regio van herkomst niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in deze regio dreigt te worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS